

vladimír křivánek o lužickosrbské literatuře str. 6
rozhovor s alekem popovem str. 8
petr král o edici lorencových básní str. 9
františek both-plzenecký o éře prázdnoty str. 10
jana červenková vzpomíná na felixe vodičku str. 14
ukázka z delší prózy štěpána prince str. 16
verše michaela lorence str. 18

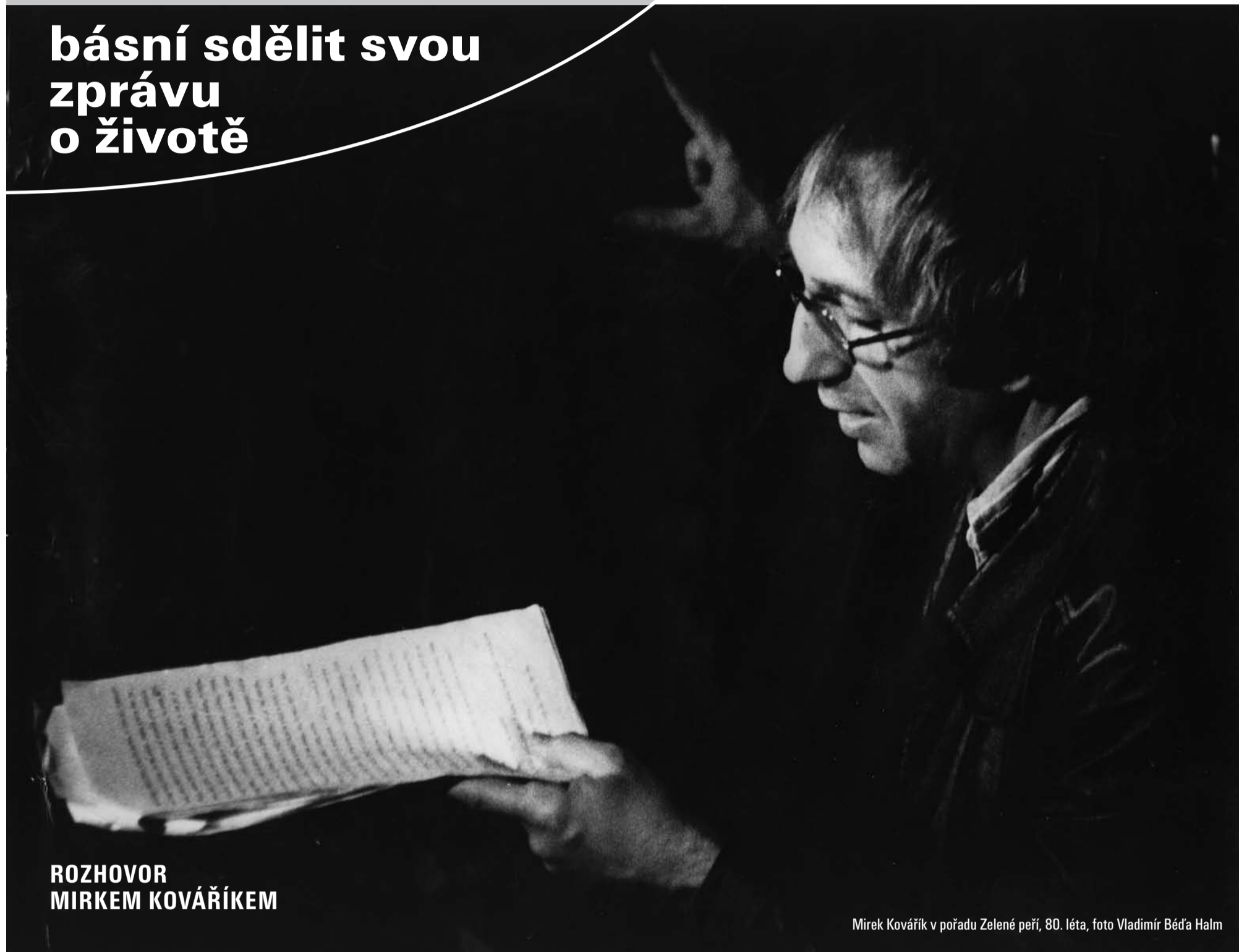
30/04/2009, 25 Kč

www.itvar.cz

tvár
LITERÁRNÍ OBTÝDENÍK

09 09

básní sdělit svou zprávu o životě

ROZHOVOR MIRKEM KOVÁŘIKEM

Mirek Kovářik v pořadu Zelené peří, 80. léta, foto Vladimír Běd'a Halm

Václav Hrabě

Jam session
s Františkem Gellnerem

*Prstem Ój Prstíčkem bělokamennou touhu
d'oubají rajcovně bujaří bohatýři
Den zašel za Petřín kde upad do dluhů
Madóna šišlala a byli na ni čtyři*

*CO DÁME NÁRODUM (v podpisech
kašlou křížky)
Promiňte laskavě – nebyl ten Šejkspír žid?
Glóryja Pánové Glóryja Bílé myšky
a vzađu v lokále tichounce budem pít*

*Na nebi frigidní Venuše hledá práci
Krev zlevnila jak hlad A ti co plavali v ní
na housle z holubic rozverrrně začli hrrát*

*Když doba žádá to i hnůj prý vykříváci
Má láska dubnová hle „prvosenky pivní“
a jejich vadnutí Nebudem spolu spát*

Mirek Kovářik se narodil v roce 1934 v Praze, jeho jméno je však na počátku jeho profesní dráhy spjato se severními Čechami, kam nastoupil jako učitel. Je významnou osobností na české scéně malých divadel 60. let, v letech 1962–1969 spiritus agens litvínovského Docela malého divadla, které uvedlo široké spektrum autorů, počínaje poezií amerických beatníků přes verše Ortenovy, Blatného, Kolářovy, Zábranovy, Divišovy či Zahradníčkovy až po premiéru díla Václava Hraběte. Roku 1967 odchází do svobodného povolání a interpretaci poezie se začíná věnovat profesionálně. Cestuje po republice s literárními pořady, spolupracuje s rozhlasem, působí jako moderátor a konferenciér, po listopadu 1989 i jako editor, publicista a pedagog. V roce 1976 inicioval v Praze a Brně cyklus klubových pořadů poezie začínajících autorů *Zelené peří*, který je dnes vysílán na vlnách Českého rozhlasu.

Hovoříme spolu na Bílou sobotu. Neruší vás ze svátečního rozjímání?

Sám jste byl svědkem mého nedávného velikonočního rozjímání, když jsem v klubu Rybanaruby přednášel Zahradníčkovu *Znamení moci*, osobitou interpretaci velikonočního údobí v třesnutém čase let padesátých na pozadí celosvětového panoramatu „Kalvárii bez Kristů“. Není náhodou, že Zahradníček období Velikonoc zaujatě prožíval právě v oné době jako spirituální symbiózu utrpení a naděje. Kdyby dnes žil, nemusel by ze své básně odvolat jediné slovo. Člověku jen zůstává stát rozum nad tím, jak se na přelomu čtyřicátých a padesátých let dokázal tak jasnořivě rozhlédnout po světě.

Za svůj život jsem potkal dva zásadní autory: jedním byl Václav Hrabě – jeho svět jsem přijal za svůj; měl jsem pocit, že ho po jeho odchodu musím neustálým tvrdošijným opakováním jeho textů resuscitovat. *Znamení moci* mi však otevřelo oči v zásadní orientaci „já a svět“, byla a je v něm jakási až samozřejmá jistota kompasu pro doby zlé – exegeze této básně mne provází i jako téma „stále budoucí“.

Vzpomenete si na svou první recitovanou básničku?

V kvintě nebo sextě, třetí zpěv Máchova *Máje*. My měli na michelském gymnáziu staříčkého češtináře profesora Pražáka,

kteřý nám na počátku školního roku zadával, kdo co bude číst z čítanky, a na mě vyšel *Máj*. Když jsem ho tenkrát přečetl, třída trochu strnula, bylo to prostě jinak, než bylo v kraji zvykem. Všiml si toho i profesor, stal jsem se posléze jeho častějším sekundantem a třídním přednášečem. Když jsem pak přestoupil na jiné gymnázium, už jsem tuhle dispozici nosil v sobě, a navíc sám psal vlastní básničky. Ty jsem ale kupodivu nedokázal nikdy přednášet tak, abych z nich měl stejný pocit jako u cizích autorů a – dnes to tak cítím – nebyly ani nijak zvlášť výjimečné.

